

Kázeň z ev. Sl. Božích v Bratislave (NK) 9. 10. 2022, 8.30/10.00 h; 17. NE po Trojici, ES: 201, 260, 200, 250, A 62; čít. texty: Ž 25,5; J 14,6; 1K 13,6; ev.: J 17, 11.17-20; Zborové vzdelávanie,

téma: Miesto, ktoré sa páči Bohu – pochopiť, že cirkev je miesto pravdy

Modlitba (slovami Žalmu 25, 4 – 5): Ó Hospodine, daj mi poznať svoje cesty, vyuč ma svojim chodníkom! Vo svojej pravde veď a vyučuj ma, lebo Ty si Boh mojej spásy, na Teba dennodenne očakávam. Amen.

1. Timoteovi 3, 14 – 15: „¹⁴ Keď dúfam, že čoskoro prídem k tebe, píšem ti, ¹⁵ aby si, ak sa oneskorím, vedel, **ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, (tento) stĺp a základ pravdy.**

Efezským 4, 15: „**aby sme, verní pravde, v láske rástli v každom ohľade v Toho, ktorý je Hlava, v Krista.**“

Milí bratia a milé sestry!

Vo jednej zo svojich kníh (Proč se obtěžovat s církví?) spisovateľ Philip Yancey uvádza: Predtým som k cirkvi pristupoval z pozície náročného spotrebiteľa. Bohoslužby som vnímal ako predstavenie: Dajte mi niečo. Zabávajte ma. O ľuďoch, ako som bol ja, Kierkegaard napísal, že majú sklon považovať cirkev za určité divadlo: sedíme v hľadisku a sledujeme hercov na pódiu. Keď sme dostatočne

pobavení, prejavujeme vďačnosť potleskom. Yancey dodáva: **Cirkev by mala byť opakom divadla.** V cirkvi je Boh divákovi nášho uctievania. **Najviac záleží na tom, čo sa deje v srdciach členov cirkevného spoločenstva. Z bohoslužieb by sme nemali odchádzať s otázkou: „Čo som získal?“ Skôr by sme sa mali pýtať: „Páčilo sa Bohu to, čo sa dialo?“**

Toto poznanie autora môžeme aplikovať nielen na Služby Božie, ale aj na celý život cirkvi. Cirkev nie je predovšetkým skupinou ľudí so spoločným presvedčením a bohoslužbou. **Cirkev – cirkevný zbor je – má byť miestom, ktoré sa páči Bohu. Ak sa má páčiť Bohu, je potrebné, aby bola miestom pravdy.** Kedy sa tak deje?

V Ev. Jána (16, 13 – 14) Pán Ježiš hovorí: „*Duch pravdy, uvedie vás do všetkej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo počuje; a bude vám zvestovať aj budúce veci. On mňa oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám.*“ **Svätý Duch činí z cirkvi stĺp a pevnú oporu – základ pravdy.** (1Tim 3, 15) **Deje sa to, keď sa otvárame pôsobeniu Ducha Svätého, keď prijímame a zachováme slová Pána Ježiša.** Povedané biblickou rečou: Keď „**verní pravde, v láske rastieme v každom ohľade v Toho, ktorý je Hlava (cirkvi), v Krista.**“ V praxi

to znamená držať sa Pána Ježiša, držať sa Kristovho slova – veď On je *cesta, pravda a život* (J 14, 6).

Dôraz je na Kristovi – na Hlave, do ktorej máme rásť, z ktorej cirkve, ako Kristovo rastie. Hlava všetko spája. Hlava nám poskytuje výživu. **Cirkev ako telo rastie pravdou a láskou.**

Láska je v budovaní cirkvi ako malta pre tehly. **Je však nevyvážené a nebiblické, ak cirkev zdôrazňuje iba lásku, no zamlčuje, ba obetuje pravdu.** Bez pravdy sa láska stane mäkkou ako malta bez vápna. Zostane len piesok, ktorý nedrží tehly pohromade.

Pravdou je Pán Ježiš Kristus, Hlava cirkvi. Duchovne rásť môžeme len keď rastieme smerom k Nemu, nie od Neho. V živej cirkvi je Pán Ježiš Kristus najvyššou normou.

Je nešťastné a ľudí v cirkvi i mimo nej zavádzajúce, ak tí, ktorí v cirkvi vedú – presbyteri a vyučujú – ordinovaní, učitelia teológie, nadradia trend v spoločnosti nad Božiu zjavenú pravdu. Ak napríklad prekrúcajú fakt, že homosexuálne správanie v Písme svätom nemá požehnanie, že homosexuálnu prax Božie slovo neschvaľuje. Čo je Boh neschvaľuje, to nemáme odobrovať. Láska raduje sa z pravdy, nachádza v pravde

radosť. Lásku treba chápať, hodnotiť a žiť vo svetle pravdy.

Vďaka Bohu za našich bratov biskupov, ktorí sú ochotní brániť a podporovať Bohom zjavenú pravdu, aj keď sa im za to dostáva posmeškov.

<https://www.postoj.sk/114996/na-konferencii-staromestskeho-zboru-o-homosexualite-sa-posmievali-biskupom>

Buďme pravdiví v láske, žime podľa pravdy, *verní pravde, v láske v každom ohľade vrastajme do Toho, ktorý je Hlavou, do Krista.*

V každom ohľade. To znamená, priznať si, kde sú naše bolesti a prekážky rastu, v čom zlyhávame.

To, čo je **cirkvi, kresťanom** veľmi **často vyčítané**, je **pokrytectvo.**

Ak má byť cirkevný zbor miestom pravdy, miestom, ktoré sa páči Bohu, potrebujeme byť pravdiví v láske k Bohu i ľuďom.

Spomením **niekoľko oblastí toho, čo nás bolí.** Nie každého sa týkajú a iste by sme mohli uviesť ďalšie, no aspoň **4 za všetky:**

(1) VZŤAHY.

Potrebujeme byť pravdiví vo vzťahoch. Aj u ľudí patriacich do cirkvi traskotajú vzťahy. Na mysli nemám extrémne prípady ako alkoholizmus, či rôzne formy domáceho násillia. K rozpadom manželstiev dochádza aj tkp. v mene lásky. V mene „lásky“ sú rozbité vzťahy, ktoré

sa zaviazali k vernosti v dobrom i zlom. V mene „lásky“ sa nadväzuje druhý či tretí vzťah. Pod vlajkou „lásky“ odchádza rodič od vlastných detí a snaží sa zložiť si kúpiť priazeň cudzích detí svojej novej partnerky či partnera. Dieťaťa, ktoré sa učím, som sa spýtal: „Kde máš pracovný zošit?“ Povedalo: „U mamy“. Na ďalšej hodiny som tú istú otázku položil znovu. Odpoveď znela: „U tatka“. Tak sa to viac ráz zopakovalo. Ani raz nepovedalo: „Doma“. Má mamu aj ocka – to j dobre. No raz je u jedného raz u druhého – a zdá sa, že nikde nie je doma.

Bez pravdy sa láska ľahko stáva prázdnu škrupinou, ktorú možno ľubovoľne naplniť. Potrebujeme byť pravdiví vo vzťahoch.

(2) SVIATOČNÝ DEŇ, BIBLICKÉ POZNANIE.

Potrebujeme byť pravdiví v svätení sviatočného dňa a biblickom poznaní.

Radi hrdíme reformátormi. Ešte dôležitejšie je čítať ich. Dr. Martin Luther vo Veľkom katechizme vo vysvetlení 3. Božieho prikázania píše: „Proti tomuto prikázaniu hrešia nielen tí, čo hrubým spôsobom zneužívajú a znesväcujú sviatok, ako napríklad tí, čo pre lakomstvo alebo ľahkomyselnosť nepočúvajú slovo Božie..., ale aj tí, čo počúvajú slovo Božie ako ktorúkoľvek inú rozprávku a len zo zvyku idú na kázeň a z nej odchádzajú, takže na konci roku vedia len toľko ako pred rokom.“ ... „Ak tento deň

uplynie v cvičení a vzdelávaní sa, vtedy sa zachováva opravdivý sviatočný deň; ak nie, tak sa nemôže menovať kresťanským sviatkom.“ Svätenie sviatočného dňa nám pomáha vzrastať v biblickom poznaní a uvedomovať si bohatstvo posolstva evanjelia, aby sme dobrú zvesť podávali ďalej (J 17, 18 . 20) Svätenie sviatočného podčiarkujem, že kresťanstvo nie je individualizmus, vieru je možné zmysluplne prežívať len v spoločenstve (por. R 12, 16).

Potrebujeme byť pravdiví v svätení sviatočného dňa.

(3) NAŠA REČ – SLOVÁ.

Potrebujeme byť pravdiví v našich slovách.

V Biblii je viacero textov odsudzujúcich ohováranie a klebety. A predsa klebetníctvo a ohováranie sme v cirkvi schopní tolerovať. Pritom výraz diabol znamená ohovára. Ohováranie teda nie je maličkosť, ale čosi diabolské.

Potrebujeme byť pravdiví v našich slovách.

(4) OSOBNÝ ŽIVOT VIERY.

Potrebujeme byť pravdiví v našom osobnom živote viery.

Jedna dlhšia modlitba – oslovila ma, v mnohom som sa v nej našiel, mimo iného obsahuje aj takéto vyznanie vín:

Vyznávam,

- že si vyberám, komu by som mal byť bližným;

- že svojich blízných súdim a odsudzujem, ale sám sa pohoršujem, keď ma posudzujú iní;
- že nemám odvahu prijať a nasledovať pravdu tak, ako ma oslovuje a ako na mňa nalieha;
- že ubližujem svojim blíznym vlastnou nedisciplinovanosťou a odkladaním toho, čo mám vykonať;
- že sa vyhovám na okolnosti alebo na svoju nedostatočnosť, aby som sa nemusel odvážiť podstúpiť riziko;
- že nevykupujem čas, ktorý mi je zverený: vypíňam ho zbytočnosťami;
- že Bibliu čítam málo a zle. Nerobím dosť preto, aby som jej porozumel;
- že hoci sa mám „modliť a neochabovať“ (L 18, 1), často zostávam Bohu dlžný odpoveď;
- že Pánovi Ježišovi málo dôverujem, namiesto aby som sa učil z Jeho oddanosti Bohu, hľadám svoje zabezpečenie.

(Podľa Zdeňka Bonaventuru Bouše)

Potrebujeme byť pravdiví v našom osobnom živote viery. –

Poctivo sa pýtať: **Páčila by sa Bohu cirkev, keby vyzerala ako ja – môj život viery? Páčila by sa Pánu Bohu cirkev, keby vyzerala ako ty – tvoj život viery?**

Cirkev – cirkevný zbor je miestom, ktoré sa páči Bohu.

Ak sa má páčiť Bohu, je potrebné, aby bol zbor miestom

pravdy. V tomto zmysle je správne začať každú evanjelizáciu nášho okolia evanjelizáciou samého seba. Vrátiť sa k Ježišovi, ktorý je pravdou. Počúvať Božie slovo, čítať Písmo sv. a všímať si v jeho textoch ako nás má Pán Boh rád, čo všetko nám dal a dáva.

Ako cirkev máme vo svojom strede niečo mimoriadne vzácne. Pána Ježiša, ktorý je pravdou (J 14, 6), Božie slovo, ktoré je pravdou (J 17, 17).

Poznať, že to tak je môžeme iba vtedy, keď s Ježišom – podľa Jeho slov – skúsime žiť. **Kresťanstvo je potrebné „ochutnať“.** S Ježišom treba „začať chodiť“, len tak budeme žiť v Jeho pravde. Pán Ježiš nás poslal do sveta ako svojich vyslancov (J 17, 18). Ale kto nám, slabým a hriešnym, uverí? Nezabúdajme, že Ježiš sa modlil za svojich: (Otče), *posväť ich v pravde – Tvoje slovo je pravda. A ja sa pre nich posväcujem, aby aj oni boli posvätení v pravde.* (J 17, 17 . 19) Ježiš je Otcovo slovo (K 1, 1nn) Keď sa Ježiš stane aj našou pravdou, On nás posväťí.

Hľadme nie na našu nedokonalosť, ale na Ježiša – Pôvodcu a Dokonávateľa viery (Žid 12, 2 /1 – 3/; por. aj Filip 1, 6), **na Jeho obeť, na to, ako nás Pán má rád, čo všetko nám dal a stále, deň čo deň dáva. On je zdrojom síl k životu v pravde a láske. S Ním – a jedine s Ním, sa**

môže aj náš cirkevný zbor stávať miestom, ktoré sa páči Bohu. Amen.

Použitím viacerých prameňov: [Martin Šefranko](#), evanjelický a. v. farár